

[Justitsministeren.]

nærmere er refereret. Det er rigtigt, at man ikke vil kunne ramme sådanne udtalelser efter en bestemmelse i straffelovens kapitel om forbrydelser mod den offentlige myndighed, men jeg må samtidig betone, at en meget stor del af disse udtalelser vil være dækket af injurielovgivningen; herunder bestemmelsen om bagvaskelse i straffelovens § 268, der siger:

„Er en sigtelse fremsat eller udbredt med bedre vidende, eller har gerningsmanden savnet rimelig grund til at anse den for sand, straffes gerningsmanden for bagvaskelse med hæfte eller fængsel indtil 2 år.“

Den har altså samme strafferamme som § 129 a, og når det så erindres, at der efter retsplejelovens bestemmelser er mulighed for offentlig påtale i alvorlige og særlig grove injuriersager, således at disse behandles som almindelige straffesager, bliver forskellen måske alt i alt ikke så forfærdelig stor. Naturligvis erkender jeg, at der kan være udtalelser, der ikke kan rammes efter bagvaskelsesparagraffen, men som eventuelt vil kunne rammes efter regeringsforslagets § 129 a, men denne vurdering af forslaget har selvsagt ikke været uden betydning i mine overvejelser i det af folketinget nedsatte udvalg.

Det forslag om en ændring vedrørende dødsstrafreglen, som er fremsat af et mindretal i udvalget, kan jeg ikke tiltræde. De anvendte argumenter forekommer mig ikke overbevisende. Argumenterne taler efter mit skøn lige så vel for og imod en grænse på 18 år som for og imod en grænse på 21 år. Mit synspunkt er, at 21 år er en meget ung alder, når spørgsmålet er om liv og død. At den præventive virkning af selve truslen om dødsstraf skulle være særlig stærk overfor unge, måske meget idealistiske personer, må jeg betvivle, og det argument, at ældre, mere ansvarlige kunne overtale unge personer netop i alderen mellem 18 og 21 år til at indtræde i terrorbander, benytte dem til de værste aktioner, overbeviser mig ikke. De ældre, gruppelederne, bandelederne, ved, hvilken risiko de selv som anstiftere løber, nemlig risikoen for dødsstraf. Det yngre, mindre erfarne mellemlid har chancen for at blive vurderet som mindre ansvarlig under en eventuel straffesag og derved chance for at slippe for den alvorligste straf. Endelig skal jeg kun tilføje, at erfaringerne fra besættelsen vel har vist, at rædselsfulde terrorhandling er blevet begået også af unge personer, men det materiale, vi har, viser efter mit bedste skøn ikke,

at de unge mellem 18 og 21 år har været særlig farlige, og talmæssigt udgør de trods alt en ringe del af besættelsestidens terrorister. For den, der i det hele ser med uvilje på dødsstraffens gennemførelse i dansk ret, kan der herefter ikke være nogen mulighed for at acceptere det stillede ændringsforslag.

Drøftelsen af disse forslag i dette høje ting har vel været af mere akademisk og juridisk interesse end af realpolitisk interesse, men det er ikke desto mindre for eftertiden og for den videnskabelige juridiske vurdering af disse forslag af stor betydning, at diskussionen har fundet sted.

Jeg vil gerne slutte med at takke udvalget, fordi det gav afkald på at gøre forskellige indvendinger gældende og derved accepterede det synspunkt, at det er rigtigt og vigtigt, at vi står samlet så mange som muligt bag lovforslag af denne art, og at dette lovarbejde efter fire års forløb nu trænger til en afslutning. Som forholdene er i verden, må jeg erkende, at vor gældende lov er utidssvarende på de områder, lovforslaget omhandler. Dets vedtagelse vil derfor trods de mangler, som alle erkender hæfter ved det, betyde en forbedring af vor lovgivning.

Nielsen-Man: Når jeg har taget ordet, er det ikke for at argumentere mod den højtærede justitsministers replicerende bemærkninger. Jeg har blot bedt om ordet lidt for sent, for det, jeg har at sige, hører egentlig hjemme noget før under debatten og er fremkaldt af den ærede ordfører for udvalget, der meget stærkt argumenterede for det synspunkt, at dødsstraf ikke alene er tilladelig, men så at sige er påkrævet. Det synspunkt kan udvalgets flertal have lov at have, men der er et mindretal, der har et andet synspunkt. Jeg stemte imod dødsstraffen i 1945 og agter at gøre det igen. Der er flere i min gruppe, der ser på det på samme måde, og eftersom så mange medlemmer dels på gruppens vegne, dels på enkelte medlemmers vegne har meddelt, hvordan de vil stemme, har jeg følt mig foranlediget til på samme måde at meddele tinget, hvordan jeg og nogle af min gruppe vil stemme. Jeg skal på deres vegne anbefale, at man til sin tid stemmer imod dødsstraffen og som konsekvens deraf undlader at stemme om det ændringsforslag, der er stillet af et mindretal om ændring af aldersgrænsen fra 21 til 18 år. Når man principielt er modstander af dødsstraffen, er det i og for sig lige meget, hvilken aldersgrænse der er sat,